

Pèrdues

Avui que ho pots saber tot al moment, ja no ets tu sinó una part del tot

Foto: isorepublic

Eres del Barça per patir a gust, i deies que per guanyar títols t'hauries fet del Madrid. Però aquell Barça va començar a guanyar títols i tu el vas perdre. Com vas perdre el temps quan et van donar tota la informació a l'instant, totes les dades del planeta sense moure't de la cadira, fent un clic o parlant al mòbil. Ja no assaboreixes les hores que abans dedicaves a trobar la guia d'una ciutat, per localitzar un diari vell en una hemeroteca, per contactar amb el restaurant on havies dinat tan bé fa un parell d'anys, per localitzar una botiga especialitzada en cartells de cinema; vas perdre unes hores de les quals gaudies tant com del resultat de la cerca. Del primer viatge que vas fer amb els amics a l'estranger en recordes gairebé més la cua per comprar els bitllets en una oficina, les trucades des d'una cabina per llogar un cotxe i els faxes per reservar els albergs que els indrets que vas conèixer o les nits als pubs.

Abans sabies menys de la meitat del que necessitaves, i aquesta escassetat t'obligava a construir una vida pròpia a partir del que no sabies. Avui que ho pots saber tot al moment, ja no ets tu sinó una part del tot, has perdut aquell temps que tenies per fer-te a tu i ara el dediques tot als altres, el dediques fins al punt que has d'invertir temps a aprendre a gestionar el temps, i a desconnectar del món, per recuperar les pèrdues de temps que has perdut.

Vius en una època de pèrdues perdudes, en què perdre no és una opció: ja ni pot perdre el Barça, ni pots perdre el temps cercant, ni et pots perdre res del que passa.

Penses a desinstal·lar Facebook i Twitter del mòbil i et preguntes com t'assabentaràs de les notícies, i et respons que potser no et cal saber-ho tot. Et perdràs un trending topic durant prou temps com per no arribar a saber que te l'has perdut, un de nou el substituirà i ja ningú no en parlarà, de l'anterior. I potser així puguis dedicar les tardes a llegir llibres que tens des de fa anys al menjador de casa, llibres mítics com el que va escriure Josep Pla sobre el seu poble; el llegiràs i en gaudiràs tu i no el podràs comentar amb ningú perquè avui dia llegir Josep Pla és perdre el temps, avui dia ni els lletraferits palafrugellencs comenten els seus llibres perquè són antics, perquè prou feina tenim a llegir els escriptors més joves, per saber què passa al món i per dedicar temps a la família, a la societat, als followers, als youtubers i a les xarxes. Has de pensar en el país i en la política, en el nen de Màlaga i en els refugiats sirians, has de criticar les xarxes i per fer-ho has de saber què s'hi cou. Has d'escoltar música i anar al teatre, trobar temps de qualitat per dedicar als fills, has d'ordenar la casa com Marie Kondo, estar al dia d'economia col·laborativa i de blockchaining per entendre el món que vindrà, i has d'estar implicat en el teixit social del barri i en les campanyes per gestionar els contenidors grocs, perquè has d'evitar sobre totes les coses que es perdi plàstic al mar.

Quan eres petit ningú dedicava temps als contenidors. Deixaves la bossa d'orgànica al portal de casa cada vespre, els drapaires s'encarregaven del paper, reutilitzaves les ampolles de vidre i gairebé no hi havia plàstic per reciclar. Però un dia van arribar uns contenidors de color verd, i des d'aleshores no has deixat de perdre: perdre espai al carrer per instal·lar-hi contenidors de colors, perdre el temps als grups de Facebook per discutir sobre on posar-los, perdre l'oremus pensant què pots fer per reaprofitar uns materials que no feia cap falta haver fabricat.

T'adones que com més tens més vas perdent, i penses que potser ja seria hora de recuperar les petites pèrdues que et permetien ser més tu i menys de tots.